

РЕШЕНИЕ

№ 2928

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1738** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], чрез пълномощник адв. А., против решение № 307433 от 20.12.2019г., постановено по н.а.х.д. № 9947/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав. С това съдебно решение е изменено Наказателно постановление № 23-002502/29.05.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лв., за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на наложената имуществена санкция на 1 500 лв. В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и постановено в разрез със събраните писмени и гласни доказателства по делото. По същество се оспорват изводите на въззивната инстанция, че работодателят не е изпълнил задължението си да сключи трудов договор с работника в писмена форма, т.е. че не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения. Сочи се, че с работника е бил сключен граждански договор за извършване на точно определена дейност и постигане на конкретен резултат, а не за престиране на работна сила. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на

потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, чрез процесуален представител юрк. П., счита касационната жалба за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд, с оглед на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено, че на 03.04.2019г. инспектори при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол – строителна площадка на жилищна сграда с подземен етаж, УПИ ХХП-1389, кв. 90, кв. В., ул. 2ра, № 66, район „К.“. При проверката бил заварен да работи Методи Г. М.. В попълнена декларация същият декларираше, че работи във фирма [фирма] като „общ работник“ от 02.04.2019г., с работно време от 08:00 до 17:00 ч., почивни дни: събота и неделя, почивки в работния ден – 2 x 15 мин. и 1 x 1 час, като не знае дали има сключен трудов договор.

Впоследствие в ДИТ Софийска област работодателят представил граждански договор № 4 от 27.03.2019г., по силата на който възложителят [фирма] възложил, а изпълнителят Методи Г. М. приел да почисти строителна площадка на обект, находящ се в [населено място], кв. В., [улица], при договорено възнаграждение в размер на 200 лв. Работодателят приложил и разписка № 32/05.04.2019г., удостоверяваща, че на 05.04.2019г. работникът е получил сумата от 200 лв. До приключване на проверката на 16.04.2019г. на контролните органи не бил представен трудов договор в писмена форма, сключен между [фирма] и Методи М., с който отношенията по предоставяне на работна сила да са уредени като трудови правоотношения.

На 16.04.2019г. св. В. – началник отдел „БТКД“ в ДИТ Софийска област съставил АУАН № 23-002502/16.04.2019г. срещу [фирма] за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ, който бил предявен и подписан без възражения от упълномощен представител на работодателя.

Въз основа на АУАН, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено процесното НП, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите В. /актосъставител/, С. /присъствала при установяване на нарушението и съставянето на акта/ и П. /инвеститор на обекта/.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН, както и че визираното в наказателното постановление административно нарушение е доказано по несъмнен начин. Съдът е

счел обаче, че наказващият орган не е изложил съображения защо е определил размер на имуществената санкция над минимално предвидения, при положение че липсват отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което е намалил размера на наложената имуществена санкция на 1500лв.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а според чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Нарушаването на посоченото изискване е скрепено с налагане на административно наказание за работодателя на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, а именно – работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

В настоящия случай на строителен обект, обслужван от работодателя, контролните органи са заварили лице, което предоставя работна сила /извършва дейност по декофриране/ без сключен трудов договор. Според показанията на свидетелите В. и С., извършили проверката на място, лицето е заварено на втория етаж на строителния обект да извършва декофраж. В подписана от него декларация същият е декларирал, че работи във фирма [фирма] като „общ работник“ от 02.04.2019г., на адрес: „В.“, [улица], с работно време от 08:00 до 17:00 ч., почивни дни: събота и неделя, почивки в работния ден – 2 x 15 мин. и 1 x 1 час, като не знае дали има сключен трудов договор, т.е. изрично е декларирал елементи на трудово правоотношение като работно място, работно време, продължителност на работния ден, почивни дни и почивки. Това означава, че на практика лицето е встъпило в трудово правоотношение, но работодателят не е изпълнил задължението си да сключи трудов договор с него в писмена форма, т.е. не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения. Представеният от работодателя впоследствие граждански договор не променя характера на вече възникналото трудово правоотношение между страните.

От изложеното следва безспорният извод, че работодателят е осъществил от обективна страна състава на чл. 62, ал. 1 от КТ, за което му е наложена имуществена санкция на основание чл. 414, ал. 3 от КТ. Наказващият орган обаче не е изложил мотиви защо е определил санкция над минималния размер, а и по делото не са налице данни за отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което правилно съдът е намалил наложената санкция на 1500лв.

В случая не следва да се обсъжда въпроса за евентуална маловажност на нарушението, тъй като нормата на чл. 415в, ал. 2 от КТ изрично предвижда, че нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ не са маловажни. По всички изложени съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 307433 от 20.12.2019г., постановено по н.а.х.д. № 9947/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав.
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: